



29/10/2014

שרת הבריאות, גב' יעל גרמן

שר האוצר, מר יאיר לפיד

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים יומיים אלה נפרוש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורו של יניב ויזמן, על אבחון שגוי ולקוי שערכב את הטיפול בו, כמעט והביא למותו ובסופו של דבר גרם לו לנזק לכל החיים:

"לפני מספר שנים התפתחה לי דלקת בגרון. דבר שיגרתי שממנו סבלתי מפעם לפעם רוב חיי.

כאשר הייתי חולה בדלקת, לרוב נשלחתי לאשפוז, ולאחר מספר ימים הייתי משתחרר. באחת הפעמים, כאשר חשתי לא טוב, פניתי לרופא משפחה וזה כהרגלו הפנה אותי לבית החולים שם אושפזתי.

עם הימים מצבי הלך והתדרדר במהירות. לכך התלוו הקאות אין סופיות, חום שלא ירד והתעלפויות. על מנת להרגיע אותי, החלו לתת לי משככי כאבים למיניהם. כשזה לא עזר, החלו להגדיל את המינון עד רמה של מורפיום מידי יום, בכמויות גדולות. למי שלא יודע, מורפיום פשוט מעלף אותך לפרקי זמן ממושכים.

כעבור כמה ימים נוספים כבר לא הצלחתי להתבטא בבהירות, כלומר לדבר. היו יוצאות לי מילים מהפה בלי קשר למה שרציתי להגיד וזה תסכל אותי. לבית החולים היה פתרון יצירתי - הביאו פסיכיאטר שידבר איתי בין התעלפות להתעלפות.

למזלי הרב לאחר שלושה שבועות הופנית לנזירולוג נפלא. הוא ביצע כמה בדיקות, ואני - לאחר כשלושה שבועות באישפוז - עשיתי הכל כדי להוכיח שאולי אני בסדר. לצערי, מיד בתום הבדיקה התעלפתי.

הרופא נדהם שאני בבית החולים כשלושה שבועות ולא הגעתי אליו עד עכשיו. זכור לי שכאשר התעוררתי, ביקש הרופא להרחיק אותי מכל אדם, כולל ההורים שלי, ושרק הוא ילווה אותי עם מסיכה על הפנים. מצד אחד נבהלתי מאוד, אבל מצד שני בכיתי מהתרגשות כשהוא ליווה אותי. הבנתי שהאדם הזה יודע משהו שאחרים לא יודעים.



לאחר סדרת בדיקות כגון MRI וכדומה, הועברתי לבידוד עם דלקת חריפה מאוד בקרום המוח. נאמר לי ע"י הרופא שהמחלה הזו היא קשה ביותר ויש מחד חשש לחיי, אך מאידך עצם היותי חי לאחר פרק זמן כזה ארוך אומר שיש סיכוי גבוה שאני אצליח להתאושש מזה.

פנו להורי מהר מאוד מבית החולים על מנת להחתים אותם על טופס כדי שלא יתבעו אותם, והבטיחו לי המשך טיפול ברמת VIP.

היום אני בן 38 חולה אפילפסיה, השלכה ישירה של מחלה שתקפה אותי ולא טופלה בזמן. למגבלה הזו יש השלכות קשות על אורח החיים שלי, כגון - אסור לי לנהוג, אני חייב להסתובב עם צמיד שמתריע שאני חולה, כדורים פסיכיאטריים למניעת פרכוסים. אבל זה כלום לעומת השאלות של ילדיי, כגון: אבא, למה אימא בוכה כשאתה נרדם? אבא, למה כל הזמן לוקחים אותך באמבולנס? אבא, אתה לא תעזוב אותנו, נכון?"

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחיות נמצאת בדיכום.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם מדי יום ביומו עד כמה גרוע המצב, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המיידי,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת